

ปัญหาอัตราดอกเบี้ยที่มีต่อคู่สัญญาผู้ยืมเงิน ตามพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564¹

สุภลักษณ์ อุตรโรกุล²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาอัตราดอกเบี้ยที่มีต่อคู่สัญญาผู้ยืมเงิน ตามพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นมาของดอกเบี้ย ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอัตราดอกเบี้ย ความหมายของดอกเบี้ย ความหมายและประเภทของสัญญาผู้ยืมเงิน ความหมายของสถาบันการเงินหรือธนาคารพาณิชย์ หลักการทำสัญญา บทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเรียกอัตราดอกเบี้ยของสัญญาผู้ยืมเงิน การกำหนดอัตราดอกเบี้ยระหว่างเจ้าหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดา กับเจ้าหนี้ที่เป็นสถาบันการเงิน รวมถึงปัญหาของพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ในด้านเพดานอัตราดอกเบี้ย ด้านเพดานอัตราดอกเบี้ยระหว่างผิคนัด และด้านความเป็นโมฆะของข้อตกลง ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจถึง วัตถุประสงค์ในการออกพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 เพื่อปรับปรุงอัตราดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี มิใช่มาเป็นเวลานาน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและเพื่อเป็นการสร้างความเป็นธรรมให้กับลูกหนี้ไม่ให้ลูกหนี้ถูกเอารัดเอาเปรียบจากเจ้าหนี้จากการคิดดอกเบี้ยไม่เป็นธรรม และป้องกันการมิให้เจ้าหนี้เรียกดอกเบี้ยจากลูกหนี้ในอัตราหรือวิธีการที่ก่อให้เกิดภาระแก่ลูกหนี้สูงเกินควร และโดยเฉพาะในปัจจุบันปัญหาวิกฤต COVID-19 ได้ส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศอย่างกว้างขวาง ทำให้ประชาชนจำนวนมาก มีภาระหนี้สินเพิ่มขึ้น จึงก่อให้เกิดภาระอย่างมากต่อลูกหนี้ ซึ่งเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมทั้งประชาชนทั่วไปและอาจก่อให้เกิดความเสี่ยงสูงที่จะทำให้ลูกหนี้ไม่สามารถชำระหนี้ได้

แต่เดิมประเทศไทยได้ใช้อัตราดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีมาเป็นระยะเวลาช้านาน ซึ่งกำหนดใช้มาตั้งแต่ พ.ศ. 2468 จนกระทั่งได้มีการบังคับใช้พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 คิดเป็นระยะเวลาประมาณ 95 ปี โดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกาเล่ม 138 ตอนที่ 26 ก วันที่ 10 เมษายน 2564) ดังนั้น กฎหมายฉบับนี้จึงมีบังคับใช้ เมื่อวันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นมา

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาอัตราดอกเบี้ยที่มีต่อคู่สัญญาผู้ยืมเงิน ตามพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี วงษ์วิทิศ และคณะกรรมการสอบคือ รองศาสตราจารย์ ดร. ปภาศรี บัวสุวรรณค์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย รัตนเชื้อสกุล

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เมื่อพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ใช้บังคับทำให้ อัตราดอกเบี้ยของหนี้เงินในกรณีนี้ได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือโดยบทกฎหมายอันขัดแย้ง ลดลงจากเดิมอัตราดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี เป็นอัตราดอกเบี้ยร้อยละสามต่อปี (มาตรา 7) และให้คิด อัตราดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิन्छบวคด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี (มาตรา 224) และการผิन्छชำระหนี้ กรณีชำระหนี้รายงวด ให้คิดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิन्छได้เฉพาะจากต้นเงินของงวดที่ผิन्छ หากผิन्छ ผิन्छ ข้อตกลงนั้นตกเป็นโมฆะ (มาตรา 224/1) และกฎหมายฉบับนี้ยังคงมีข้อบกพร่อง ยังไม่ได้แก้ไขบางประเด็น อันส่งผลให้ลูกหนี้ยังไม่ได้ประโยชน์จากกฎหมายฉบับนี้เท่าที่ควร เนื่องจากกฎหมายยังคงเปิดช่องให้ เจ้าหนี้สามารถกำหนดอัตราดอกเบี้ยได้สูงสุดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ จึงทำให้เจ้าหนี้ฝ่ายที่มีอำนาจ เหนือกว่าสามารถกำหนดอัตราดอกเบี้ยได้สูงสุดตามที่กฎหมายกำหนดไว้ได้ ซึ่งในการทำนิติกรรมสัญญา ส่วนใหญ่แล้วเจ้าหนี้มีอำนาจมากกว่าลูกหนี้ในการกำหนดข้อตกลงในสัญญา หรืออาจจัดทำเป็นสัญญา สำเร็จรูป ซึ่งลูกหนี้ไม่มีสิทธิในการต่อรองเงื่อนไขในนิกรรมนั้น และกฎหมายฉบับนี้ไม่ได้กำหนดเพดาน อัตราดอกเบี้ยการผิन्छไว้ ทำให้จะต้องกลับไปใช้อัตราดอกเบี้ยสูงสุดตามที่กฎหมายกำหนดให้สามารถใช้ได้ และรวมถึงไม่มีการกำหนดขอบเขตความเป็นโมฆะของข้อตกลงกรณีผิन्छมาตรา 224/1 จึงทำให้ เห็นว่า กฎหมายฉบับนี้ยังคงมีข้อบกพร่องที่อาจจะไม่ได้เอื้ออำนวยต่อลูกหนี้เท่าที่ควร และผู้ศึกษาได้ทราบ ถึงบทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดให้เจ้าหนี้สามารถเรียกดอกเบี้ยได้ กฎหมายที่กำหนดผลบังคับหากมีการ เรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา และบทบัญญัติกฎหมายยกเว้นห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา รวมถึงการกำหนดอัตรา ดอกเบี้ยของเจ้าหนี้ที่เป็นสถาบันการเงิน การกำหนดอัตราดอกเบี้ยระหว่างเจ้าหนี้เป็นบุคคลธรรมดา กับ เจ้าหนี้ที่เป็นสถาบันการเงินมีความแตกต่างกัน

จากการศึกษาทำให้ทราบ ความแตกต่างในการกำหนดอัตราดอกเบี้ยระหว่างเจ้าหนี้ที่เป็นบุคคล ธรรมดา กับเจ้าหนี้ที่เป็นสถาบันการเงินมี ดังนี้

1) กรณีเจ้าหนี้เป็นบุคคลธรรมดา

กรณีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยในสัญญากู้ยืมเงิน การทำสัญญากู้ยืมเงินจะกำหนดให้เรียกดอกเบี้ย กู้ยืมเงินกันหรือไม่ก็ได้ ไม่ถือว่าดอกเบี้ยเป็นส่วนสำคัญของสัญญา แต่หากไม่ได้กำหนดเรื่องดอกเบี้ยกันไว้ แต่มีเหตุที่จะต้องเรียกดอกเบี้ยแก่กัน หรือกำหนดเรื่องดอกเบี้ยแต่ไม่ได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้ ก็ให้ใช้ อัตราดอกเบี้ยตามที่กฎหมายกำหนด ตามมาตรา 7 แต่หากคู่สัญญาได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยกันไว้ในสัญญา กู้ยืมเงิน การเรียกดอกเบี้ยเจ้าหนี้สามารถเรียกอัตราดอกเบี้ยได้ตามที่ตกลงกัน และสามารถเรียกได้สูงสุด ถึงอัตราร้อยละสิบห้าต่อปี ตามมาตรา 654 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้กำหนดไว้ อัตราดอกเบี้ย จึงเป็นอัตราดอกเบี้ยแบบคงที่ ตามหลักสัญญาต้องเป็นสัญญาและ และหลักเสรีภาพในการทำสัญญา และ ส่วนใหญ่แล้ว เจ้าหนี้จะเป็นผู้กำหนดเงื่อนไขหรือกำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้ในสัญญากู้ยืมเงินล่วงหน้าอันมี ลักษณะเป็นสัญญาสำเร็จรูป ลูกหนี้ไม่มีอำนาจต่อรองหรือขอลดอัตราดอกเบี้ยได้เท่าใดนัก

กรณีกำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิन्छ ให้ตามมาตรา 224 มาบังคับใช้ มาตรา 224 เป็นการ กำหนดอัตราดอกเบี้ยผิन्छ โดยมีฐานการคำนวณมาจากมาตรา 7 ซึ่งหากคู่สัญญาไม่ได้กำหนดอัตรา

ดอกเบี้ยผิณฑไว้ เมื่อมีการผิณฑกันจะต้องใช้ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละห้าต่อปี แต่หากได้มีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยผิณฑไว้ในสัญญากู้ยืมเงิน ก็จะต้องชำระดอกเบี้ยไปตามที่ได้ตกลงกันไว้ในสัญญา ตามหลักสัญญาต้องเป็นสัญญาและ และหลักเสรีภาพในการทำสัญญา และกรณีเป็นหนี้เงินที่มีการชำระเป็นรายงวดหากมีการผิณฑให้ใช้วิธีการคำนวณดอกเบี้ยในระหว่างผิณฑ โดยมีคำนวณจากต้นเงินของงวดที่ผิณฑนั้นเท่านั้น ไม่สามารถนำฐานของต้นเงินทั้งหมดมาคำนวณเรียกอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิณฑรายงวดได้ ตามมาตรา 224/1 หากมีการฝ่าฝืนข้อตกลงตกเป็นโมฆะ

2) หากเจ้าหนี้ที่เป็นสถาบันการเงิน

เจ้าหนี้ที่เป็นสถาบันการเงิน สามารถเรียกดอกเบี้ยในสัญญากู้ยืมเงิน หรือการเรียกเก็บดอกเบี้ยจากการให้สินเชื่อได้ โดยอยู่ภายใต้การกำกับของธนาคารแห่งประเทศไทย ตามพระราชบัญญัติธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. 2505 และ พระราชบัญญัติสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551 และไม่อยู่ภายใต้บทบัญญัติมาตรา 654 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เนื่องจากมีกฎหมายเฉพาะให้อำนาจแก่เจ้าหนี้ที่เป็นสถาบันการเงินให้สามารถเรียกดอกเบี้ยได้เกินกว่าอัตราร้อยละสิบห้าต่อปี คือ พระราชบัญญัติดอกเบี้ยให้กู้ยืมเงินของสถาบันการเงิน พ.ศ. 2523 แต่อย่างไรก็ตาม เจ้าหนี้จะสามารถเรียกดอกเบี้ยในอัตราไม่เกินกว่าที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดไว้เท่านั้น หากฝ่าฝืนตกเป็นโมฆะ ดังนั้น อัตราดอกเบี้ยของเจ้าหนี้จึงเป็นอัตราดอกเบี้ยแบบลอยตัว ขึ้นลงตามธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดโดยอิงจากสภาพทางเศรษฐกิจ

กรณีกำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิณฑ เจ้าหนี้อยู่ภายใต้การกำกับของธนาคารแห่งประเทศไทย จึงมีหน้าที่ในการปฏิบัติตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทยที่เกี่ยวข้อง คือ ประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ สกส 2. 9/2563 เรื่อง การคิดดอกเบี้ยผิณฑชำระหนี้และการตัดชำระหนี้ ที่มีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิณฑ และวิธีการคำนวณดอกเบี้ยในระหว่างผิณฑ พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ยังคงมีข้อบกพร่อง ซึ่งสรุปได้ดังนี้

จากการศึกษาทำให้ทราบปัญหาและข้อบกพร่องของพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ดังนี้

ประเด็นปัญหาแรก ด้านเพดานอัตราดอกเบี้ย ตามมาตรา 7 เมื่อกฎหมายไม่ได้กำหนดเพดานอัตราดอกเบี้ยไว้ จึงทำให้เจ้าหนี้สามารถใช้อัตราดอกเบี้ยที่สูงที่สุด คือ ไม่เกินร้อยละสิบห้าต่อปี แม้มีการแก้ไขกฎหมายโดยการลดอัตราดอกเบี้ยลงจากร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี เป็นร้อยละสามต่อปีก็ตาม เจ้าหนี้ก็ยังคงสามารถเรียกดอกเบี้ยในอัตราที่สูงที่สุดได้ และทั้งนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยจากเดิมเป็นแบบคงที่ เปลี่ยนเป็นอัตราดอกเบี้ยแบบลอยตัว ทำให้ลูกหนี้ไม่สามารถคำนวณดอกเบี้ยตลอดทั้งสัญญาได้ และลูกหนี้ไม่มีความคุ้นชินกับอัตราดอกเบี้ยลอยตัว หรืออาจไม่มีความรู้มากพอ หากลูกหนี้เป็นชาวบ้านทั่วไป อาจทำให้ถูกเจ้าหนี้เอาเปรียบได้

ประเด็นปัญหาที่สอง ด้านเพดานอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิณฑ ตามมาตรา 224 บทกฎหมายดังกล่าว ไม่ได้กำหนดเพดานอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิณฑไว้ ดังนั้น สามารถนำอัตราดอกเบี้ยตามปกติที่กำหนดไว้สูงสุด ตามมาตรา 654 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คือ อัตราร้อยละสิบห้าต่อปี

มาบวกด้วยอัตราดอกเบี้ยร้อยละสองต่อปี หรือ เพดานอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิคนัดสามารถกำหนดอัตราดอกเบี้ยได้มากกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ได้ คือ สามารถกำหนดอัตราดอกเบี้ยได้มากกว่าร้อยละสิบห้าต่อปี และกรณีเจ้าหนี้เป็นสถาบันการเงิน การกำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิคนัด ตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย สามารถเรียกดอกเบี้ยได้มากกว่าที่กำหนดไว้ใน มาตรา 224 แห่งพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564

ประเด็นปัญหาที่สาม ด้านความเป็นโมฆะของข้อตกลง ตามมาตรา 224/1 วรรคสอง กฎหมายไม่ได้กำหนดขอบเขตความเป็นโมฆะไว้ จึงทำให้ไม่มีบรรทัดฐานในการพิจารณาดีหรือการตัดสินคดีในเรื่องของความเป็นโมฆะ ว่ากฎหมายประสงค์ให้ข้อตกลงเป็นโมฆะทั้งหมด คือ การกำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิคนัดที่ได้กำหนดในสัญญากู้ยืมเงินก็ตกเป็นโมฆะไปด้วย ถือว่า คู่สัญญาไม่ได้ตกลงกันในเรื่องอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิคนัดมาตั้งแต่ต้น เนื่องจากมาตรา 224/1 อยู่ภายใต้มาตรา 224 หรือ ตกเป็นโมฆะเฉพาะข้อตกลงที่ได้ฝ่าฝืนการเรียกดอกเบี้ยระหว่างเวลาผิคนัดกรณีชำระหนี้เป็นรายงวด แต่การกำหนดอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิคนัดในมาตรา 224 ยังคงสมบูรณ์ ซึ่งเป็นการแยกส่วนที่สมบูรณ์ของสัญญาออกจากส่วนที่ไม่สมบูรณ์ ตามมาตรา 173 โดยจะต้องพิจารณาจากพฤติการณ์แห่งกรณีว่าคู่กรณีเจตนาจะให้ส่วนที่ไม่เป็นโมฆะนั้นแยกออกจากส่วนที่เป็นโมฆะได้ จึงเป็นเหตุให้ไม่มีบรรทัดฐานในการกำหนดขอบเขตของความเป็นโมฆะ จึงต้องพิจารณาเป็นรายกรณีตามเจตนารมณ์ของคู่กรณี จึงก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้นได้

จากการศึกษาปัญหาอัตราดอกเบี้ยที่มีต่อคู่สัญญากู้ยืมเงิน ตามพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาด้านเพดานอัตราดอกเบี้ย ตามมาตรา 7

ควรเพิ่มเติมและตัดทอนข้อความในมาตรา 7 คือ

จากเดิม บัญญัติว่า “ถ้าจะต้องเสียดอกเบี้ยแก่กันและมีได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรม หรือโดยบทกฎหมายอันชัดแจ้ง ให้ใช้อัตราร้อยละสามต่อปี

อัตราตามวรรคหนึ่ง อาจปรับเปลี่ยนให้ลดลงหรือเพิ่มขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจของประเทศได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา โดยปกติให้กระทรวงการคลังพิจารณาทบทวนทุกสามปี ให้ใกล้เคียงกับอัตราเฉลี่ยระหว่างอัตราดอกเบี้ยเงินฝากกับอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์”

ให้แก้ไขใหม่ เป็น “ในสัญญากู้ยืมเงิน ถ้าจะต้องเสียดอกเบี้ยแก่กัน ให้ใช้อัตราร้อยละสามต่อปี

หากเจ้าหนี้เป็นสถาบันการเงิน อัตราดอกเบี้ยตามวรรคหนึ่งอาจปรับเปลี่ยนให้ลดลงหรือเพิ่มขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจของประเทศได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา โดยปกติให้กระทรวงการคลังพิจารณาทบทวนทุกสามปีให้ใกล้เคียงกับอัตราเฉลี่ยระหว่างอัตราดอกเบี้ยเงินฝากกับอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์”

2. ปัญหาด้านเพดานอัตราดอกเบี้ยในระหว่างผิคนัด ตามมาตรา 224

ควรตัดทอนข้อความในมาตรา 224 คือ

จากเดิม บัญญัติว่า “หนี้เงินนั้น ให้คิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี ถ้าเจ้าหนี้อาจจะเรียกดอกเบี้ยได้สูงกว่านั้นโดยอาศัยเหตุอย่างอื่น อันชอบด้วยกฎหมาย ก็ให้คงส่งดอกเบี้ยต่อไปตามนั้น

ห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยซ้อนดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัด

การพิสูจน์ค่าเสียหายอย่างอื่นนอกจากนั้น ให้พิสูจน์ได้”

ให้แก้ไขใหม่ เป็น “หนี้เงินนั้น ให้คิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี

ห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยซ้อนดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัด

การพิสูจน์ค่าเสียหายอย่างอื่นนอกจากนั้น ให้พิสูจน์ได้”

3. ปัญหาด้านความเป็นโมฆะของข้อตกลง ตามมาตรา 224/1 วรรคสอง

ควรเพิ่มเติมข้อความในมาตรา 224/1 วรรคสอง คือ

จากเดิม บัญญัติว่า “ถ้าลูกหนี้มีหน้าที่ผ่อนชำระหนี้เงินเป็นงวด และลูกหนี้ผิดนัดไม่ชำระหนี้ในงวดใด เจ้าหนี้อาจเรียกดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดได้เฉพาะจากต้นเงินของงวดที่ลูกหนี้ผิดนัดนั้น

ข้อตกลงใดขัดกับความในวรรคหนึ่ง ข้อตกลงนั้นเป็นโมฆะ”

ให้แก้ไขใหม่ เป็น “ถ้าลูกหนี้มีหน้าที่ผ่อนชำระหนี้เงินเป็นงวด และลูกหนี้ผิดนัดไม่ชำระหนี้ในงวดใด เจ้าหนี้อาจเรียกดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดได้เฉพาะจากต้นเงินของงวดที่ลูกหนี้ผิดนัดนั้น ข้อตกลงใดขัดกับความในวรรคหนึ่ง ข้อตกลงเฉพาะส่วนของมาตรา 224/1 นั้นตกเป็นโมฆะ”

เอกสารอ้างอิง

กมล สนธิเกษตริน. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยยืม ฝากทรัพย์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2527.

กิตติศักดิ์ ปรกติ. หลักสูจริตและเหตุเหนือความคาดหมายในการชำระหนี้. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2554.

จำปี โสคติพันธุ์. คำอธิบายหลักกฎหมายนิติกรรมสัญญา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เดือนตุลา, 2538.

จิต เศรษฐบุตร. ความรู้เบื้องต้นแห่งกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วย ยืม ฝากทรัพย์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์, 2529.